

Axioma fericirii

MEDITAȚIE

Pastor drd.
MARIUS HANGANU,
Biserica Pentecostală
Elim, Hunedoara

Nu cu mult timp în urmă, auzeam vorbindu-se la radio despre un sondaj în legătură cu fericirea oamenilor. În acest sondaj pe primul loc figurau danezii. Noi, românii, eram undeva destul de jos. Criteriile care au stat la baza sondajului erau puterea de cumpărare a populației, stabilitatea locului de muncă, nivelul de infrastructuralitate, calitatea mediului etc. În timp ce conduceam mașina, mă gândeam la acest sondaj și priveam cu coada ochiului panourile publicitare înșirate pe marginea șoselei. Pe unul dintre ele, care înfățișa o sticlă de Coca-Cola scria „Deschide și savurează fericirea”. Pe un alt panou, aparținând firmei „Selgros” scria „Pentru clienți mai fericiți”. S-ar părea că fericirea constă în a bea o sticlă de Coca-Cola sau în a cumpăra de la Selgros. Oare chiar așa să fie?

Fiecare dintre noi ne dorim fericirea și nu este om care să nu se străduiască să ajungă la ea, într-un fel sau altul. Dar, ce se ascunde în gândurile și visele noastre privitoare la fericire? O carieră strălucită? Un cont consistent la bancă? O familie iubitoare? O casă sau o mașină nouă? O Coca-Cola? Sau poate o împletire din toate acestea? Oricum, un lucru este adevărat: cu cât simțim că fericirea este mai departe de noi, cu atât mai mult tânjim după ea. Ne clădim existența în jurul acestui ideal, pentru ca la final, pe ultima filă a vieții noastre să scriem cu mâna tremurândă un singur rând: „Totul este deșertăciune și goană după vânt”.

Meditând la toate aceste afirmații, se ridică în mintea noastră un șir de întrebări: **Ce este fericirea?** Este o realitate tangibilă, sau doar „un ideal al imaginației” așa cum afirma filozoful materialist Immanuel Kant? Este o destinație, sau un mod de a trăi? (Burton Hills) Este o împlinire supremă, sau doar „un șir de plăceri mărunte”? (Charles Baudelaire) Sau poate, citându-l pe Lev Tolstoi, „fericirea este plăcere fără regret”.

Dicționarul explicativ al limbii române definește „fericirea” prin asocierea a două noțiuni: *suflet* - „stare de mulțumire sufletească intensă și deplină” și *împrejurări favorabile* - „datorită unor împrejurări favorabile”. Citind această definiție a fericirii, se naște o nouă întrebare, care ne încurcă și mai mult. Dacă fericirea se referă la suflet - cea parte din noi pe care am primit-o de la Dumnezeu și care se va întoarce la Dumnezeu, deci este veșnic - de ce Dostoievski definește fericirea ca fiind doar „un episod trecător în marea dramă a durerii”?

Și totuși, ce este fericirea?

Încercăm să ne desprindem gândurile din acest labirint al teoriilor și al filozofilor uma-

niste, materialiste sau de orice altă natură referitoare la fericire, aducându-ne aminte de cuvintele regelui David, menționate în Biblie, în Psalmul 4. În versetul 6, acesta afirmă: „*Mulți zic: Cine ne va arăta fericirea?*” Iar în versetele următoare continuă, exprimând propriul răspuns: „*Eu însă zic: Fă să răsară peste noi lumina feței Tale, Doamne! Tu-mi dai mai multă bucurie în inima mea, decât au ei când li se înmulțește rodul grâului și al vinului. Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea.*”

Parafrazând cuvintele Împăratului David, putem enunța nu doar o definiție, ci o axiomă a fericirii, în felul următor: **Nu există fericire fără Dumnezeu!**

Fără îndoială, viața aceasta ne poate rezerva nenumărate clipe de bucurie, satisfacție sau împlinire. Doar clipe! Bucurie. Satisfacție. Împlinire. Fericire, însă...? Fericirea înseamnă mai mult de atât!

Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, abundă de versete care nu doar promit fericirea, ci ne prezintă și modalitatea prin care aceasta poate fi experimentată. În general, când se vorbește despre fericire sunt folosite două cuvinte: *eser*, în limba ebraică a Vechiului Testament și *makarios*, întâlnit în textele grecești ale Noului Testament. Atât *eser*, cât și *makarios* înseamnă mai mult decât un sentiment abstract și impersonal. Ele descriu o stare de permanență binecuvântare, bucurie și împlinire, regăsită în viața unei persoane aflată într-o relație personală cu Dumnezeu. O viață trăită în El, prin El și pentru El, supusă principiilor unei Împărății Veșnice. O astfel de persoană înțelege că indiferent de circumstanțe, comuniunea cu Dumnezeu este singurul garant al fericirii.

Constantin Galeriu, înțelegând acest adevăr fundamental, face următoarea afirmație: „Fericirea este o stare de împlinire continuă a ființei noastre. Această împlinire o dobândește creștinul viețuind după voia lui Dumnezeu”.

Neglijând acest principiu, ne vom asemăna cu psalmistul Asaf, care în Psalmul 73 descrie confuzia născută în mintea lui atunci când încearcă să înțeleagă esența fericirii. El își începe discursul cu afirmația: „*Da, bun este Dumnezeu cu Israel, cu cei cu inima curată*”. Versetul 2, introdus prin conjuncția *totuși*, strecoară o îndoială punând parcă sub semnul întrebării afirmația inițială. Aceasta pentru că Asaf, desprinzându-și privirea de la Dumnezeu, se uită în jur și face o constatare: Cei răi sunt fericiți. Au bogății, au faimă, au „*mai mult decât le dorește inima*” (v. 7). Uitându-se cu jind la ei, afirmă referitor la propria persoană:

*Cât pentru mine,
fericirea mea este
să mă apropiu de
Dumnezeu: pe
Domnul Dumnezeu
Îl fac locul meu de
adăpost, ca să
povestesc toate
lucrările Tale.”
(Psalmul 73.28)*

„Degeaba, dar, mi-am curățat eu inima și mi-am spălat mâinile în nevinovăție: căci în fiecare zi sunt lovit și în toate diminețile sunt pedepsit” (v. 13, 14).

Versetul 16 exprimă frământarea lui: „M-am gândit la aceste lucruri ca să le pricep, dar zadarnică mi-a fost truda”.

Toate acestea, până într-o zi.

„...până ce am intrat în Sfântul Locaș al lui Dumnezeu” (v. 17). Asaf Îl caută pe Dumnezeu. Vine în prezența Lui și dintr-o dată dobândește o nouă perspectivă. Compasiunea ia locul invidiei din inima lui, pentru că în prezența lui Dumnezeu o astfel de fericire se transformă într-o iluzie efemeră. Un vis amețitor. O clipă de plăcere. Un strop de fericire, în infinitul ocean al veșniciei.

Finalul psalmului punctează concluzia la care ajunge Asaf: „Cât despre mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu” (v. 28).

Pentru că **Nu există fericire fără Dumnezeu!**

Comuniunea cu Dumnezeu implică ascultare de Cuvântul Său și conformarea întregii existențe după legile și prin-

cipline care guvernează Împărăția Sa veșnică. Trăind în felul acesta, recunoaștem că suntem „străini și călători pe acest pământ” (Evrei 11:13), că viața noastră aparține lui Dumnezeu, iar Împărăția Lui locuiește în inima noastră (Luca 17:21). Asumarea valorilor acestei Împărății, ne garantează fericirea. O fericire veșnică.

Cel mai elocvent pasaj referitor la acest adevăr îl găsim în Noul Testament, în seria de învățături rostite de Domnul Isus, pasaj cunoscut sub denumirea de „Predica de pe munte” (Matei cap. 5 – 7). Pe lângă faptul că aceste învățături prezintă principiile Împărăției lui Dumnezeu, ele ne revelează totodată caracterul Divin, standardul moral care ar trebui să caracterizeze pe fiecare creștin. Să fim ceea ce Dumnezeu așteaptă să fim.

În capitolul 5, versetele 3 – 12, Domnul Isus prezintă câteva dintre aceste trăsături care ar trebui să fie regăsite în caracterul și conduita noastră: săraci în duh, blânzi, milostivi, flămânzi după neprihănire, împăciuitori... Înaintea fiecărei trăsături (atitudini) menționate, Domnul Isus asociază cuvântul

makarios (fericit), rostit de nouă ori, în nouă versete consecutive (v. 3 – 11). Înțelegem astfel că fericirea înseamnă să fim ceea ce Dumnezeu vrea să fim. Și acest adevăr confirmă încă o dată că **Nu există fericire fără Dumnezeu!**

Ca o concluzie la cele de mai sus, putem afirma cu toată certitudinea: **Fericirea nu este o iluzie. Este o realitate tangibilă. Nu este un scop în sine. Este un mod de a trăi. Este parfumul unei vieți care a învățat să se dizolve în ceva suprem, complet și măreț. În Dumnezeu.**

Adevărata fericire izvorăște din Dumnezeu, nu din circumstanțele exterioare.

Adevărata fericire constă în *a fi* și nu în *a avea* ceva.

Adevărata fericire este veșnică, nu trecătoare.

„Mulți zic: Cine ne va arăta fericirea? (Ps. 4:6)

„Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu” (Ps. 73:28)

Fără El, nu există Fericire!